

Slávnosť Krista Kráľa, rok C

20. novembra 2022

Lk 23, 35 -43

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešnou nedeľou sa končí liturgický rok. Uzatvárame jednu kapitolu našej cirkevnej cesty, môžeme hodnotiť, kam sme sa za uplynulý rok posunuli, čomu sme sa naučili. Dnešný deň sme s ohľadom na neustále plynutie času zasvätili Kristovi kráľovi, kráľovi zeme a vesmíru, kráľovi života.

Je chybou, ak sa pritom sústredíme len na Ježišovu moc, na jeho hodnosť kráľa. Ježiš samotný sa nikdy nespoliehal na moc. Snahu vyhlásiť ho za kráľa odmietol a ciele svojho kráľovstva nikdy nikomu nenanucoval. Písmo hovorí, že sa zriekol svojej hodnosti a stal sa podobným nám ľuďom – vo všetkom okrem hriechu. Jeho kráľovstvo nemôže byť kráľovstvom moci, naopak: je to kráľovstvo lásky, spravodlivosti, pravdy a pokoja; kráľovstvo, o ktorom nerozhoduje moc alebo politické dohovory.

Kristus nechce veci riešiť za nás, postarať sa o všetko namiesto nás. Ani nechce byť kráľom, ktorý nás bude reprezentovať, aby sme sa ním mohli hrdiť pred ostatnými. Nechce nám diktovať, čo máme robiť, ako sa máme zachovať. Takáto úcta Kristovi kráľovi by bola skôr výrazom našej pohodlnosti – znamenala by, že sa snažíme zodpovednosť z nášho života presunúť na neho. Namiesto kráčania spolu s ním, len z diaľky (aj keď s úctou ale len) sledujeme jeho cestu – ako diváci.

Tajomstvo dnešného sviatku nás vedie hlbšie. Ježiš je pre nás kresťanov kráľom života. Dôraz ale musí byť na živote. Inšpirovaní Kristom mali by sme sa pýtať aký život žijeme, čo svojím životom tvoríme. Dnešná slávnosť nás upriamuje na život, ktorý my tvoríme inšpirovaní Ježišom Kristom. On nechcel žiť namiesto nás, naopak: vyzýva nás k odvahe vlastného života, k tomu, aby sme sa nebáli tvoriť vlastný život, pretvárať ho na kameň stavby jeho kráľovstva. On sám nám povedal, že máme ísť svojim životom ešte ďalej, ako šiel on sám. Povzbudil nás, aby sme dookola neopakovali jeho slová, ale svojim životom pokračovali v „písaní“ Písma svätého. A to tým, že svoj život premieňame na život v láske, v pravde, v spravodlivosti, v pokoji.

Ak sa pýtame, ako túto plnosť života dosiahnuť, akým spôsobom sa máme priblížiť k jeho kráľovstvu aj vtedy keď sa nám to nedarí, keď máme pocit akejsi duchovnej suchoty, môžeme povedať, že Ježiš na to nedáva žiadny doslovný návod. Cesta za jeho kráľovstvom prekračuje cestu zákona, a teda sa nedá presne nalinkovať, vykolíkovať. To naznačili aj Ježišove slová pred Pilátom, že jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. Tým nechcel odkázať na nejaký záhrobný svet - nehovorí, že jeho kráľovstvo nastane až vo večnosti nejakým zázrakom na konci času. Ježiš len chcel pripomenúť, že za týmto kráľovstvom musíme ísť, kráčať a pripomenul nám, že to stojí určitú námahu. (Ale na druhej strane táto námaha je s ohľadom na jej ovocie príjemná, jej bremeno je ľahké.) Cesta za božím kráľovstvom nevedie ani cez moc, ani sa jej nemusíme učiť na školách a univerzitách tohto sveta. Ono sa nám otvára cez Ježiša samotného – ako milosť, ako dar. My sami sa pri tom máme skôr umenšiť a žiť v Kristovi podobne, ako sa o to snažil aj apoštol Pavol. V ňom a cez neho máme nájsť, objaviť cestu.

Ježišovo kráľovstvo sa nám otvára vo vzťahoch, v našom živote. Otvára sa tam, kde vieme s otvoreným srdcom prijať druhého človeka. Kde ho nevnímame ako iného, ktorého treba skôr zrušiť, vysmiať, zahanbiť. Tak ako to mocní urobili s Kristom v dnešnom evanjeliu. Ježiš nám na kríži ukázal, že skutočná duchovná moc spočíva skôr v uznaní toho druhého, v potvrdení jeho snahy, aj keď je možno na začiatku ešte len malá – ako to bolo v prípade kajúceho lotra na kríži. Ktorému nenaznačíme, že ho prijmemo až vtedy, keď bude taký ako som ja.

Božie kráľovstvo nás podľa pápeža Františka v encyklike *Fratelli tutti* *Vy všetci ste bratia* vyzýva, aby sme si nemysleli, že naša kultúra musí premôcť tých ostatných. Dnešný deň je sviatkom inej moci. Je to tajomná moc božieho kráľovstva, ktorej sa môžeme naučiť na našej ceste s Kristom.

Viliam Arbet